

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **J. K., (dříve S. S.)**, zastoupeného JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem se sídlem Praha 1, Bolzanova 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2003 č. j. OAM-910/LE-L11-P22-2002, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 14 Az 479/2003, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 12. 2004 č. j. 14 Az 479/2003 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 9. 2003, č. j. OAM-910/LE-L11-P22-2002 nebyl žalobci (dále i „stěžovatel“) udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“), současně na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalovaný uvedl, že hodnotil důvody, pro které žalobce žádal o azyl na základě dostupných informací ohledně celkové situace v zemi jeho původu, žalobce popsal, že byl pronásledován policií, která ho obvinila z terorismu, že při

jednom z výsledků byl fyzicky napaden příslušníky policie. Postup policie dle žalovaného sice jeví známky nezákonného chování, ale pokud měl žalobce pocit, že mu nebylo při stížnosti na jednání policie vyhověno, měl možnost obrátit se na nadřízené orgány policie, případně na soud. Zpráva Ministerstva zahraničních věcí České republiky č. j. 125392/2003-LP ze dne 23. 6. 2003 připouští výskyt individuálního porušování zákonů, ale naprosto popírá, že při dalším projednávání by mohli mít viníci oficiální podporu. Tato zpráva dále uvádí, že k diskriminaci nebo pronásledování ze strany státních orgánů z důvody rasy, národnosti, náboženského vyznání, zastávání určitých politických názorů či pro příslušnost k určité sociální skupině v Indii nemůže docházet především proto, že Indie je demokratickým státem s demokratickou ústavou, zákony a institucemi. Žalovaný učinil závěr, že v případě žalobce nedošlo k pronásledování jeho osoby ze strany policie ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalovaný také rozvedl, proč neudělil žalobci azyl dle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu a proč na něj nelze vztáhnout překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 12. 2004 č. j. 14 Az 479/2003 - 33 byla odmítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění usnesení soud uvedl, že dopisem ze dne 18.8.2004 požádal S. S., o změnu identifikačních údajů a uvedl, že jeho pravé jméno, příjmení a datum narození je J. K., nar. xxx. Podle ustanovení § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) se může žalobou domáhat zrušení rozhodnutí ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu. Aby určitá fyzická osoba mohla podat žalobu, kterou by byl soud povinen projednat, je třeba, aby napadeným správním rozhodnutím byla dotčena subjektivní oprávnění této fyzické osoby, která jsou vázána na fyzickou podstatu této osoby jako biologického organismu. Z ustanovení § 33 odst. 2 s. ř. s. pak vyplývá, že žalobce jako fyzická osoba může být účastníkem řízení jen tehdy, jestliže má způsobilost mít práva a povinnosti. Procesní a hmotněprávní způsobilost fyzické osoby je vázána ke konkrétnímu fyzicky existujícímu subjektu. Označení žalobce je v tomto případě dle soudu pouze formálním označením bez spojení se skutečně existující fyzickou podstatou. Takové formální označení se pak nemůže domáhat ochrany svých subjektivních práv ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s., neboť formální označení žádná subjektivní práva nemá. Jestliže žalobce v této věci použil osobní data, která mu nenáleží, protože jde o jinou fyzickou osobu než je označeno, nemůže se dovolávat ochrany subjektivních práv, neboť o skutečných subjektivních právech žalobce, tj. J. K., nar. xxx, nebylo napadeným rozhodnutím rozhodováno. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že žalobci jím v žalobě tvrzené právo nemohlo vůbec příslušet a že žaloba byla podána zjevně neoprávněnou osobou a žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítl.

Proti citovanému usnesení krajského soudu podal stěžovatel včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem soudu, neboť se domnívá, že v jeho případě byla žalobní legitimace dána a soud měl jeho žalobu věcně projednat. Stěžovatel připouští, že o změnu osobních údajů zažádal až v době, kdy již bylo o jeho žádosti o udělení azylu rozhodnuto, dle jeho mínění však tato skutečnost nezakládá možnost soudu jeho žalobu odmítnout. Již ve své žádosti o změnu osobních údajů stěžovatel uvedl, že si je vědom svého pochybení, vyjádřil lítost nad svým jednáním a objasnil, jaké důvody ho k udání jiných osobních údajů vedly, dle stěžovatele šlo o obavu z možného neprojednání jeho žádosti o udělení azylu a okamžitého vyhoštění z území České republiky, přičemž v této žádosti nijak nezpochybnil skutečnosti, pro které požádal o azyl, ani je neměnil či neupravoval. Dle stěžovatele tedy nebylo pochyb, že skutečnosti uváděné fyzickou osobou S. S. a fyzickou osobou J. K., jsou skutečnostmi totožnými. Stěžovatel dále uvádí, že žádost o udělení azylu podal v Zajišťovacím zařízení pro cizince Balková, kde mu s nejvyšší pravděpodobností byly sejmuty daktyloskopické otisky

prstů a byl pořízen obrazový záznam, a že tyto biologické údaje by měly být evidovány u Police České republiky. Podle názoru stěžovatele tak existují nezvratné důkazy o jeho osobě jako biologickém organismu a krajský soud mohl a měl tyto důkazy zkoumat před tím, než stěžovatele označil za formální označení bez spojení se skutečně existující fyzickou podstatou. Stěžovatel dále namítá, že kdyby chtěl znovu požádat o azyl, byl by opakovaně povinen strpět sejmutí daktyloskopických otisků, které by byly porovnávány již s evidovanými otisky, a následně by bylo zjištěno, že tato fyzická osoba již o azyl na území České republiky o azyl žádala, což by vedlo k odmítnutí jeho žádosti. Stěžovatel je přesvědčen, že soud v jeho případě neaplikoval příslušná ustanovení správního řádu soudního správně, jestliže soud projednání stěžovatelovy žaloby odmítl, odmítl tak i jeho právo na spravedlivý proces. Stěžovatel navrhuje usnesení krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V podané kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Dále tvrdí důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel rovněž namítá důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby.

Krajský soud v Ústí nad Labem podle názoru Nejvyššího správního soudu nepochybil, když žalobu žalobce odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. s tím, že byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Stěžovatel v dané věci začal až v řízení před krajským soudem tvrdit, že má jinou identitu než tu, kterou uváděl ve správním řízení o udělení azylu. V žádosti o změnu osobních údajů ze dne 18. 8. 2004 stěžovatel uvedl, že mu jiní Indové pobývající na území České republiky sdělili, že nesmí nikomu říci své pravé jméno nebo bude okamžitě vyhoštěn, stěžovatel dále uvedl, že si je vědom svého pochybení, a že se jej dopustil právě pro obavy z nuceného vycestování do země původu. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že správní orgány rozhodují v řízení o udělení azylu o fyzické osobě jako biologickém organismu identifikovaném znaky dokládajícími jeho totožnost, těmito znaky jsou zejména jméno a příjmení, datum narození, země původu a na základě těchto znaků je přezkoumáváno naplnění důvodů pro udělení azylu. Není pak možné podrobit soudnímu přezkumu rozhodnutí – byť se týkalo žalobce jako téhož biologického organismu – týkající se fiktivní totožnosti osoby, neboť se jedná o zcela odlišnou skutkovou a právní situaci. Správní soudy nemohou takové rozhodnutí ohledně fiktivní osoby (tedy pravé identity stěžovatele se netýkající) podrobit soudnímu přezkumu k žalobě žalobce, který tvrdí, že byl zkrácen na svých právech, neboť je zřejmé, že uvedeným rozhodnutím nemohl být na svých právech – příslušejících mu jen pod pravdivou identitou – zkrácen (srov. § 65 s. ř. s.). Soud v takovém případě nerozhoduje ani o případné nicotnosti správního rozhodnutí, protože rozhodnutí není podrobováno soudnímu přezkumu.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že postupem krajského soudu byl zkrácen na svém právu na spravedlivý proces, mýlí se, neboť on sám se svým jednáním o využití tohoto práva připravil. Uváděním zcela nepravdivých údajů o své osobě (falešné jméno

a příjmení, datum narození) dal stěžovatel najevo, že nedůvěřuje institucím demokratické společnosti, a to jak správním orgánům, tak i soudům, neboť v žalobě datované dne 24. 10. 2003, ve vyjádření k výzvě soudu ze dne 23. 3. 2004 i v potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce ze dne 13. 6. 2004 stále užíval jméno S. S. a teprve v podání označeném jako žádost o změnu osobních údajů ze dne 18. 8. 2004 (krajskému soudu postoupeno žalovaným dne 9. 11. 2004) sdělil svou pravou totožnost.

Protože na danou situaci není v soudním řádu správním vhodnějšího použitelného ustanovení než ustanovení § 46 odst. 1 písm. c), krajský soud správně podřadil odmítnutí žaloby pod toto ustanovení. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud se při odmítnutí žaloby nedopustil žádného pochybení.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal oprávněnými stěžovatelem uplatněné důvody podání kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s.ř.s., proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu